

odluščila, život je razpadel — vse je šlo na dvoje: malo cunjic in žaganja je ostalo v skledi. Ivanček in možiček sta se ločila za vselej.

Žaloval naš mojster ni ravno za pajacom. Igrač je imel na izbíro. A vseeno ga je nekaj skrbelo: kaj bo Miklavž rekel, če zve, kako je ravnal z njegovim darilom? Kaj bo potem to? In zvedel bo gotovo... Tolažilo pa je Ivančka to, ker je upal, da bo Miklavž tudi sam uvidel, da je hotel on možicu le dobro: umíti ga! A spet: zakaj ga je pa grabil vedno le z umazanimi rokami? In Miklavž to tudi ve. Prav gotovo... In če zdaj Ivanček vse to pre-mišlja; to niso majhne skrbi, prebita reč! Kaj in kako še bo?

Kratkočasnice.

Poročnik: »Hraber vojak je vedno tam, kjer so krogle najgostejše. Kje ste bili vi, redov Zajec?«

Redov: »V magacinu za strelivo, gospod poročnik!«

*

Katehet: »Kako si se upal storiti tak greh? Nisi vedel, da Bog vse vidi?«

Učenec: »Sem že pozabil.«

*

Katehet: »Zakaj nisi imel v nedeljo mašne knjižice?«

Učenec: »Prosim, ki še nisem bil pri birmi.«

